

Farní zpravodaj

Blatná - Černívsko - Kadov - Sedlice - Záboří

Číslo 81

Velikonoce 2024

Habt acht!

Tenkrát na Piavě byl 28. března 1918 Zelený čtvrtek a vojáci stáli pevně na svých pozicích. Děla však zničehonic zmizela. Vojáci byli zděšení. Pan plukovník Maňhal však zbožně sepal ruce k modlitbě a pronesl svou památnou řeč: „Vojáci, Bůh pamatuje na své věrné a to, co mu jednou zasvěceno bylo, je navždy jeho. Naše děla byla ulita ze zvonů svaté církve katolické, protože i dnes se slušelo, aby spolu se všemi zvony kostelními do věčného Říma odletěla. Nebojte se proto, poněvadž s papežským požehnáním navrátí se zpět, jakož i my v pevném zdraví navrátíme se odtud domů.“ Letos na Zelený čtvrtek 28. března 2024 zvony opět zmlknou, přátelé, a my zmlkněme s nimi. Naslouchejme v tomto čase Bohu. Od něho jsme vyšli a k němu se zase navrátíme. Přepněme se z režimu vysílání do režimu přijímového. Udělejme si proboha, čas pro Boha. Co je císařovo, dávejme císaři, co je Boží, Bohu.

Požehnané svátky Kristova vzkříšení Vám přeje

P. Karel Vrba a P. Rudolf Hušek

Duchovní obnova s P. Petrem Koutským

V sobotu 16. března byla možnost zúčastnit se krátké duchovní obnovy. Společné dopoledne jsme zahájili v 10 hodin mší svatou a poté na faře následovala přednáška na téma „modlitba“. P. Petr se věnoval především modlitbě postní. Nejprve však zmínil Denní modlitbu Církve – breviář. Zmínil především kající žalmy (113–119), které se modlil také Pán Ježíš. Poté zmínil (dle papeže Benedikta) pády Krista při křížové cestě. První pád byl za naše hříchy, druhý pád za hříchy, které vyplývají ze špatných ideologií, např. z fašismu. Třetí Kristův pád byl ten nejtěžší, a to za hříchy Církve. Další podněty k zamyšlení jsme dostali při rozboru posledních vět Pána Ježíše na Kříži.

Na závěr jsme dostali pozvání k Panně Marii do Strašína a v kostele jsme mohli vykonat zpověď před Velikonocemi.

Michaela a Jan Valáškoví

Michael Sekyrka – Bůh si vybírá slabé

Michael Sekyrka, učitel dějepisu a němčiny na gymnáziu ve Vodňanech, žije v Písku, má dvě dcery, Natálku a Adélku. V únoru měl v Blatné přednášku o sv. Terezii z Lisieux, založenou na vlastních zkušenostech z poutě do Lisieux, kam vyrazil se svými dcerami.

Čím tě Terezie z Lisieux natolik zaujala, že jsi za ní jel až do Francie?

Dcery byly na víkendovém pobytu na Ktiši pro děti o sv. Terezii z Lisieux. Terezie je nadchla, proto jsem se rozhodl, že podnikneme pouť za ní do Francie. A také jsem si uvědomil, že už někdy na střední škole, jsem se modlil nověnu k Terezii z Lisieux, a teď jako bych se k ní vrátil. Po návratu z Francie jsem si obstaral všechny její knížky. Terezie mi mluví ze srdce. Mluví o důvěře v Boha. Uvědomuji si, že my důvěru v Boha nemáme, že víru prožíváme pouze rty, ale v srdci vlastně opravdovou důvěru v Boha nemáme.

I další její téma mám rád. Dříve jsem chtěl svojí mladickou radikalitou všechno vyřešit sám

a dnes vidím, že je to vlastně naopak. Když člověk dělá všechno sám, je to důkaz nedůvěry. Terezie říká, že pokud chceme něco změnit nebo sebe změnit, tak to jde jenom tak, že se prostě odevzdáme Bohu, ten může jediný změnit naše srdce.

Tebe pouť do Lisieux nadchla, to jsme viděli na přednášce. Dcery byly také nadšené?

Dcery byly nadšené ve všech ohledech. Na pouť jsme se připravovali. Přečetli jsme životopis Terezie ve formě komiksu. Říkal jsem jim, že pojedeme do Lisieux modlit se za jejich budoucí manžely, za jejich budoucnost. Ony se na to samozřejmě dívají jako děti, ale vše si uvědomí později.

Proto jsi začal dělat přednášky o Terezii?

Nabídl jsem, že udělám prezentaci v Písku, protože chci, aby lidé, kteří tam přijdou se svými problémy, viděli, že Terezie normálními lidem slíbila, že jim bude pomáhat po své smrti. Zabývala se otázkou důvěry a odevzdání naší minulosti, přítomnosti i budoucnosti Bohu. Abychom dokázali říci: "Pane Bože, tady máš můj život, já už na to nemám, už nejsem pyšný, dávám se ti." Byl bych rád, kdyby někdo odešel z toho povídání a třeba ho její příběh oslovil.

A další přednášky?

Na konci tohoto roku, dá-li Bůh, bych rád navštívil Radobytce. Radobytce jsou moje další srdcovka, protože tady máme budoucí světici, Matku Rosu Vůjtěchovou. Byla z vesničky Obora, asi kilometr od Radobytec, kam chodila do kostela. Před několika lety začaly Sestry Těšitelky z Moravy pořádat pěší poutě a tam jsem teprve zjistil, že tady v malinké zapomenuté vesnici u Písku se narodila žena, která vykonala tolik dobra. To je moje další téma, nad kterým přemýšlím a sice, že Bůh si vybírá slabé. Když je někdo pyšný, všechno umí, všechno zná a všude byl, tak vlastně nepotřebuje Boha. Síla Boha se dá ukázat jenom na slabých lidech jako byla Terezie nebo Matka Rosa. Člověk nikdy neví, jaké má Bůh záměry. Musíme se věci naučit pokorně přijímat a zároveň nemít strach. Je to běh na dlouhou trať, vývoj, ale pokud jednou začneme, už jsme se na tu cestu vydali a s pomocí Boží postupně začneme více důvěřovat.

Máš ještě nějaké další vzory? Osoby, které tě ovlivnily, zaujaly?

Mám velmi rád Jerzyho Popieluszka, polského kněze zavražděného tajnou policií 19. října 1984. Do dneška jeho vrazi žijí svoje životy, už jsou dávno na svobodě, nebyli skoro vůbec potrestáni. Byli to mladí kluci, kteří spáchali odpornou vraždu opravdu skromného, tichého, slabého kněze. Mám ho rád i z toho důvodu, že před lety jsem přečetl jeho životopis a všiml jsem si, že umřel ve stejný den jako můj taťka. Taťka byl 14 let v komunistických koncentracích. Taťka umřel o 6 let později, takže se ještě dožil svobody. My Češi vůbec neznáme Polsko, protože se o něj moc nezajímáme. Vždycky jsem si říkal a myslel, že v Polsku to měli za komunismu všechno v pohodě, protože tam byla ta církev silná a my jsme tu hodně trpěli. Na příběhu P. Popeiluszka jsem se dozvěděl, že v 80. letech to bylo přesně naopak. P. Popieluszko mne zaujal nejen datem smrti, ale i tím, že byl slaboučký kněz, on byl takový klouček, kterému po vysvěcení na kněze nedali ani farnost.

Zase se opakuje moje oblíbené téma, že Pán Bůh si vybírá slabé. Do centra dění se dostal Božím řízením. Nemám rád slovo náhoda, a tak ho nechci používat, protože na náhody nevěřím. Dnes je nejznámější polský kněz po Janu Pavlu II.

Když začaly stávky v Polsku, přišli horníci do kostela a požádali faráře, zda by jim nešel odsloužit mši. Farář měl jiné povinnosti, jeho zástupce měl křest a navrhl: „Co kdyby tam šel Popieluszko?“ Jenže on byl hrozně stydlivý člověk, často nemocný, a najednou měl jít mezi horníky. Pán Bůh si vybral zase slabého a pokorného. Šel tam a lidé dokáží vycítit, když je někdo opravdový, rázem si je získal a postupně se stal vedoucím protestního hnutí v Polsku až natolik, že se ho tajná služba rozhodla zabít.

Máš ještě nějaké další vzory?

Určitě je to P. Josef Toufar. Zemřel 25. února 1950, symbolicky dva roky potom, co se komunisti dostali k moci. Mám rád samozřejmě i další naše mučedníky. Sám učím němčinu, takže jsou mi blízcí i mučedníci němečtí, například P. Englemar Unzeitig nebo P. Richard Henkes. Lidé, kteří se vždy ve správnou chvíli postavili na stranu dobra a za tento svůj postoj zaplatili životem. Mám rád příběhy z nejnovějších dějin.

Mohu se zeptat na něco osobního? Jaká byla tvoje rodina?

Vyrůstal jsem ve věřící rodině. Měl jsem to štěstí, že rodiče se snažili předávat nám víru. Taťka byl od roku 1953 do roku 1967 ve vězení. Jak jsem starší a mám děti, tak otce obdivuji víc a víc. Když zemřel, bylo mi jenom 8 let, takže už si ho pamatuji jenom jak ležel. Zemřel na 3. nebo 4. infarkt velmi mladý, bylo mu 62 let. Měl zničené zdraví z věznění a já si pamatuji, jak mamka říkala: „Nechodte za taťkou, musí odpočívat“. Byl velmi optimistický, vždycky říkal: "Pomsta patří Bohu, ne lidem". Ve vězení se jeho víra prohloubila obrovským způsobem. Obdivuji ho, protože musel vědět, že my, jeho synové, v komunistickém Československu nebudeme mít dobrou budoucnost, protože jsme děti nepřítelů státu. Vštěpoval nám, že v životě je nejdůležitější víra, měl radost, když jsme ministrovali. Když se vracím večer parkem, tak mi bleskne hlavou, že jsem takhle jako dítě šel s taťkou parkem na Husovo náměstí, ošklivá 80. léta, všechno šedivé, lampa blikala, a teď si říkám, co se asi taťkovi honilo hlavou. Co si říkal, protože čtvrtinu života strávil ve vězení. Taťka se dožil revoluce. V roce 1990 vítal v Písku kardinála Vlka a v mnoha dopisech napsal, že je to nejkrásnější rok jeho života. Nejdůležitější pro něj bylo uchovat a předat víru v Boha.

Snážíš se o předávání víry dcerám?

Teď, když mám dcery, si uvědomuji, že my věřící neumíme předávat víru. Pokud vidím v kostele nějaké nové lidi, tak jsou to konvertité, což je dobře, ale problém je, že naše děti do kostela nechodí. To byl jeden z důvodů, proč jsme jeli do Lisieux: abych se modlil za víru a za budoucnost mých dcer. Protože chození do

kostela nestačí k předání víry. Líbí se mi, co říká náš chorvatský kněz P. Jakovič: "Křesťan má být člověk putující. Když se voda v rybníce přestane hýbat, tak zasmrdne, a tak je to i s naší vírou". Nestačí neděle v kostele, to je mrtvé křesťanství. Bohužel starší generace je někdy velmi pasivní, myslí si: „Šel jsem do kostela, splnil jsem si, co jsem měl.“ Ale tak to není. Já naopak říkám, že my, kteří chodíme do kostela, budeme souzeni podle přísnějších měřítek. My jdeme do kostela jednou za týden, a to je jedna hodina evangelizace, ale zbylých 167 hodin v týdnu se necháme evangelizovat světem, a tak není rozdíl mezi křesťanem a nevěřícím člověkem. Týká se to samozřejmě bohužel i mě. Jsem alergický na výmluvy: „Já nemohu číst Bibli, já na to nevidím, jsou to malá písmenka.“ Potom mi řeknou, co kde četli v časopisech, sdílejí něco na internetu a vlastně pochopím, že to je jenom výmluva. Znáám opravdu poloslepou paní v Písku, ta číst Písmo nemůže, když ráno jedu do práce, vidím ji, jak jde do kostela a říkám si: To je opravdové svědectví, opravdová láska. Nic jí nemůže odtrhnout od Lásky-Boha-Víry. Chtěl bych mít víru jako ona. Zpět k Bibli. Dnes je Bible namluvená, můžeme Bibli poslouchat a nemusíme nic číst. Máme obrovské možnosti, tak málo je využíváme. Já nejsem dokonalý, kdo mě zná, ví, že právě pravý opak. Často jsem příliš prchlivý, netrpělivý atd. Ale nové je, že si to uvědomuji a že vím, že je to má slabost, hřích a že právě jen Bůh je někdo, kdo to zlé může změnit.

Říkal jsi kluci, kolik vás bylo?

Jsme čtyři kluci a samozřejmě každý máme svoji vlastní cestu k víře.

Proč byl tatínek zavřený?

Tatínek byl zavřený v roce 1953, protože pomohl spolužákovi z gymnázia, který mu řekl, že chce utéct na západ a požádal ho, jestli by mu nosil jídlo do lesa. Kdo by to neudělal? A to rozhodlo o jeho životě. Nehezské věci jsme se dozvěděli z archívu StB. V roce 1990

se říkalo, že archívy jsou většinou zničené, ale ukázalo se, že mnoho věcí v archívech zničeno nebylo. Došli jsme k tomu, že bylo několik měsíců dopředu připravené a určené, kdy taťka bude zatčený. Byl protistátní živel, dostal krycí jméno Fanatik. Nikdy se nezřekl víry, ve spise měl napsáno „návrat nežádoucí“. Při zatýkání byl tatínek postřelený a části kulky mu zůstaly nadosmrtní v noze. Ve vězení mu ještě stroj utrhal prsty na jedné noze, takže se vrátil jako invalida. Můj

Bazilika sv. Terezie v Lisieux

nejstarší bratr Antonín tatku nejvíce znal a podařilo se mu předminulý rok spolu s Janem Měšťanem vydat knížku s názvem "*Ještě jsme tady*". Také je o něm pěkný rozhovor v Českém rozhlasu: [Příběh studentské lásky skončil čtrnácti lety za komunistickými mřížemi | České Budějovice \(rozhlas.cz\)](#).

Proč jsi se rozhodl pro dráhu učitele?

Hlavním důvodem bylo, že jsem chtěl lidi seznamovat se zločiny komunismu.

Jsou ještě nějaké další oblasti, o které se zajímáš?

Mám takový sen. Na srdci mi leží osudy kostelů, které naši předkové postavili, aby tam uctívali Boha. Navštívil jsem letos s bratrem severní a západní Čechy a jsem úplně zděšený z toho, co jsem tam viděl. Území bez Boha, bez Krista, kde už neexistuje víra, neexistuje tam věřící člověk. Často používáme rčení „panenko skákavá“ a nevíme, odkud pochází. Byl jsem u kostela Panny Marie ve Skocích u Žlutic, což bylo jedno z největších poutních míst v naší zemi, kam chodili desetitisíce lidí na poutě. Teď jsem navštívil zdevastovaný, zničený, vyrabovaný kostel.

Druhé místo byl kostel v Kryrech, kde sloužil farář Josef Jiran, spolužák mého tatky z gymnázia. Když tatku zavřeli, tak P. Jiranovi vzali státní souhlas a on vozil uhlí a kácel ručně stromy na stavbu Orlické přehrady. Když se tatka vrátil z vězení, tak P. Jiran utekl do Německa. A v roce 1990 se rozhodl, že se vrátí zpátky do Československa, do Písku. Pamatuji si jako dnes, jak jsem 7. října jako malé dítě s tatkou přišel do sakristie a tatka ho tam vítal. Teď si uvědomuji, že tatka byl 12 dní před smrtí. Vítal svého spolužáka, který se vrátil po 22 letech z emigrace. P. Jiran se pro nás stál jakoby náhradním otcem, protože celé dětství jsme trávili na faře, jezdili jsme s ním na poutě, pomáhali jsme mu. Lepili jsme obálky, on neustále sháněl peníze na opravy kostelů. Možná i P. Jiran je důvod, proč jsem začal studovat němčinu, protože byl z německého prostředí. Mně bylo 8 roků, bratrům 13 a 15, jen nejstarší byl čerstvě přijatý na Pedagogickou fakultu v Českých Budějovicích. To je Antonín, který spolunapsal tu knihu o tatkově.

Víš něco o tom, jak působil v Kryrech?

P. Jiran utekl z Kryr do západního Německa v roce 1968 a tehdy byla v Kryrech živá krásná farnost. Máme dokumenty z doby, kdy odcházel do Německa. Museli o sobě napsat latinsky kdo jsou, odkud přicházejí, jak vypadala jejich farnost. Odešel z živé farnosti, ještě jsou na internetu fotografie z 1. svatého přijímání. Po 40 letech je kostel zdevastovaný, okna vymláčená. Hroby okolo jsou všechny poničené. Důchodkyně, kterou jsme tam potkali, řekla, že tu žije od roku 1987, ale v kostele ještě nikdy nebyla, protože kostel je celou tu dobu zavřený.

Kostely v Kryrech a ve Skocích jsou pro mě obrovská ostuda. Jak je možné, že v této zemi, tolik let po revoluci, jsou takové zdevastované kostely? Můj sen je, aby se tyto kostely opravily. Třeba si tento článek přečte nějaký miliardář a řekne si „Proč ne? Pošlu tam peníze.“ Křesťan by se podle mě neměl vzdávat. Máme mít svoje sny. Ale jak mi říká i moje manželka: „Důležité je, aby to nebyla tvoje vůle, ale aby to byla vůle Pána Boha“.

Další sen je dobře provdat dcery, jak jsi říkal.

Tak to je asi sen každého normálního otce, ale sám si jako učitel uvědomuji, že nástrah je opravdu hodně a je potřeba se dětem věnovat, dokud mají o rodiče zájem. Až se vydají svojí cestou, už to bude jejich cesta.

Dnes se setkávám s argumentem, že i někteří věřící říkají: „Nikommu nenuťte víru, to je každého věc“. Ale Terezie z Lisieux říkala, ano, nikomu nemáme nutit víru, ale u každého člověka jsme povinováni říct mu o té možnosti štěstí. Jak se rozhodne, to už pak je jeho věc, ale svůj úkol máme splnit. Dnes raději mlčíme, abychom se někoho nedotkli, a to je špatně, protože lidem nedáváme možnost, aby si začali klást otázky. Nenutit, být milý, Don Bosco říkal, že smutný křesťan není křesťan. Tak ať se více usmíváme na své okolí ☺

Rozhovor připravil František Jirsa

At' jsme svázáni jakýmikoliv pouty,
díky Velikonocům můžeme říci:
„Vítězství je jisté!“

At' jsme v jakékoliv situaci,
když už nejsme schopni lásky
a nemáme odvahu jít dál,
můžeme říci: „Vítězství je jisté!“

Když nám zemře někdo, koho milujeme,
a když se zdá, že neexistuje budoucnost,
můžeme říci: „Vítězství je jisté!“

Ráno o Velikonocích učedníci zjistili,
že láska zvítězila nad nenávistí,
přátelství nad zradou,
život nad smrtí.
„VÍTĚZSTVÍ JE JISTÉ!“

Z knihy Nazývám vás přáteli – rozhovor s Timothy Radcliffem

Ohlasy na ekumenické setkání

Ekumenismus je snaha o sblížení a spolupráci křesťanských církví. Je to jeden z příkladů, na kterém můžeme vidět, jak se katolická církev vyvíjí, jak se církevní učení pod vedením Ducha svatého v čase mění.

Ještě v první polovině 20. století byla účast na nekatolické bohoslužbě nebo společná modlitba s křesťany jiných církví považována za hřích. A někteří katolíci žijí v tomto přesvědčení stále.

Již v 1. století sv. Pavel ve svých listech vidí různé názory mezi křesťany, ale neodsuzuje, nepohrdá, nevylučuje, ale vybízí ke vzájemnému pochopení.

Také katolická církev po druhém vatikánském koncilu (1965) je vybízena k ekumenickému smýšlení. Pokoncilní papežové i naši biskupové se pravidelně účastní ekumenických bohoslužeb. Ježíš miluje každého člověka, i my máme mít v úctě a lásce každého, nejen ty, se kterými se setkáváme v kostele, ale všechny křesťany. Od mnohých věřících z jiných církví se můžeme nechat inspirovat. Všichni hledáme Boží tvář skrze Ježíše Krista.

V neděli 3. března odpoledne jsme se sešli s členy křesťanské církve Archa víry. Setkání mělo dvě části – duchovní a společenskou. V duchovní části jsme zažili věci, které známe – čtení Písma, promluvu, přímluvy, modlitby. Homilie byla o Abrahámovi, který věřil, měl naději, ale slíbeného potomstva se nedožil. Přesto jeho víra a naděje nebyly zbytečné. Také naše naděje nesmí být omezena našimi krátkými životy. V programu byly také prvky, na které nejsme příliš zvyklí, např. písně s doprovodem dvou kytar nebo přímluvy vlastními slovy.

V druhé části setkání jsme viděli, jak zafungovala výzva "Pokud můžete, přineste něco na společný stůl." Na stole byla vajíčková pomazánka, pizza šneci, sýrové tyčky, makovec, koláčky, banánky, kakaové sušenky, tvarohový dezert a další dobroty, které jsem už nestihl ochutnat. Více než bohaté pohoštění mne však zaujalo to, že naši přátelé z Archy víry se takto setkávají každou neděli – občerstvení mají skromné, ale po bohoslužbě jejich setkání vždy pokračuje povídáním u kávy a čaje. Mají na sebe čas. Podobná společenství mi v našich farnostech po skončení mše svaté chybí.

František Jirsa

Při ekumenickém setkání jsem prožívala velikou radost ze společenství lidí a Boha. Přesto, že se sešli lidé s různými názory, při společných chválách a modlitbách jsme mohli zakoušet jednotu. Cítila jsem, že Ježíš je uprostřed nás.

V hlavě mi znělo: Dozvěděl jsem se, že jsou mezi vámi spory. Jeden říká: "Já se hlásím k Pavlovi, já zase k Apollovi, já k Petrovi, já ke Kristu." Je snad Kristus rozdělen? (1.Kor.1,12-13)

Renáta Turková

Jsem vděčná za bytí spolu v chválení Pána Ježíše, v modlitbě a jednotu, v naslouchání Božímu Slovu i sobě navzájem v rozhovorech. *Martina Kánská*

Při nedělním ekumenickém setkání jsem se mohla nejen seznámit s dalšími křesťany, ale především jsem při zpěvu křesťanských písní a společných přímílných modlitbách mohla prožít blízkost našeho Pána a vědomí toho, že jsme pro Něho všichni zde na Zemi nesmírně vzácní a jedineční. *Jitka Venclová*

Jsem ráda, že jsme se tu v neděli setkali a trochu poznali. Bylo to příjemné, přátelské a opravdu dobře připravené. Organizátorům díky za jejich práci. *Dáša Spálenská*

Bylo příjemné setkat se s lidmi stejně smýšlejícími o Bohu.

Pro nás katolíky je to slabý odvar již poznaného. Jak říkal P. Heřman, všechny ostatní křesťanské církve jsou odvozením od jedné církve, která byla ustanovena Ježíšem Kristem. To platí beze zbytku a já to i tak cítím. *Jaroslava Hájková*

Velmi ráda jsem se zúčastnila ekumenického modlitebního shromáždění.

Zažila jsem hezkou, láskyplnou, určitě Bohem požehnanou atmosféru.

Tak, jak jsme slyšeli v evangeliu (Jan 15, 1-17), jsme ratolestmi vinného kmene – Pána Boha.

Nesešlo se nás mnoho a mým velkým přáním je, aby nás při příštím setkání bylo více – více ratolestí mladých, mladších i starších a mohli bychom společně prožít Lásku. Je všude kolem nás a my ji mnohdy nevidíme, neslyšíme, a proto neoslovujeme své okolí.

Neneseme ovoce.

A tak naslouchejme, mějme oči otevřené a pomáhejme...

Budme autentičtí! - jak řekl sv. Jan Pavel II.

Růžena Tuháčková

Ekumenické setkání se nám moc líbilo.

Juliana Brejchová, Marie Kolková a Marie Sedláčková

Líbilo se mi, že jsme se společně sešli a modlili se.

Také jsme se každý krátce představili a navzájem si popovídali. Pěkné bylo i zpívání písní s kytarou. *Václav Vlč*

Bylo to velmi přátelské a milé setkání. Dobře připravené čtení, modlitby, zpěvy s kytarou. Doufám, že budou další taková setkání. *Jitka Faměrová*

Živý růženec

Živý růženec tvoří lidé, kteří se společně modlí tuto modlitbu. Vždy 20 lidí se spojuje do jediné růže, kterou tvoří 20 tajemství podle růženců radostného, růžence světla, bolestného a slavného. Členové živého růžence se zavazují denně k modlitbě předem určeného desátku, který se po měsíci mění. Skupinka živého růžence se tak denně pomodlí celý růženec.

Od roku 2011 se v Blatné každodenně pět žen zapojovalo do modlitby živého růžence. Každý den se tak pomodlily jeden růženec. Od roku 2014 se přidali i další, a tak se denně pomodlí všechny 4 růžence. Na začátku roku všichni od paní Hájkové dostanou kartičky s rozjímáním k danému desátku. Čas modlitby není určen, záleží na každém, kdy najde chvíli k modlitbě. Jak jedna ze členek živého růžence říká: „Panna Maria si to už poskládá sama“. Ten, kdo se modlí první desátek připojuje zároveň začátek růžence a zase ten, kdo má v měsíci poslední, modlí se k tomu závěrečnou modlitbu.

Bohužel dvě členky odešly na věčnost a je třeba je nahradit. Toto je tedy výzva pro ty, kteří se chtějí do modlitby zapojit. Ať už jsou to nemocní, kteří se nemohou dostat na bohoslužby, ale denně se modlí; ať už jsou to ti, kteří mají přes den hodně práce, ale večer si čas na jeden desátek udělají nebo zkrátka kdokoli, kdo se chce společně modlit. Pak už jen stačí kontaktovat paní Jaroslavu Hájkovou (tel. 608 713 214), která se o organizaci této modlitby v našich farnostech stará.

Jak vidí embrya následující život

V bříše těhotné ženy se ocitla tři embrya. Jedno z nich byl malý věřící, druhé malý pochybovač a třetí malý skeptik.

Malý pochybovač se zeptal: "Věříte vlastně v život po porodu?" Malý věřící: "Ano, samozřejmě, je úplně jasné, že život po porodu existuje. Náš život tady tu je jenom proto, abychom rostli a připravili se na život po porodu, abychom byla dost silná na to, co nás čeká." Malý skeptik: "To je blbost, žádný život po porodu přece neexistuje. Jak by měl vlastně takový život vůbec vypadat?"

Malý věřící: "Ani já to nevím přesně. Ale určitě tam bude mnohem více světla než tady. A možná, že dokonce budeme jíst ústy a běhat a ..." Malý skeptik na to: "To je úplně nesmysl. Běhat, to přece nejde. A jíst ústy, to je úplně směšná představa. Máme přece pupeční šňůru, která nás živí." Malý věřící: "Určitě je to možné. Jen bude všechno kolem trochu jinak, než jak jsme tady zvyklí." Malý skeptik: "Vždyť se ještě nikdy nikdo zpoza porodu nevrátil. Porodem prostě život končí. A vůbec, život je jedno velké trápení v temnu".

Malý věřící: "Připouštím, že přesně nevím, jak bude život po porodu vypadat. Ale v každém případě pak uvidíme maminku a ona se o nás postará." Malý

skeptik: "Máma?!? Ty věříš na mámu? A kde má jako být?" Malý věřící: "Vždyť je tu všude kolem nás. Jsme a žijeme v ní, prostřednictvím ní. Bez ní vůbec nemůžeme existovat." Malý skeptik: "To je pěkná hloupost! Z nějaké mámy jsem neviděl ještě ani kousíček, takže je jasné, že nemůže existovat." Malý věřící: "Někdy, když jsme úplně zticha, můžeš zaslechnout, jak zpívá. Nebo cítit, jak hladí náš svět. Pevně věřím tomu, že náš skutečný život začne až potom!"

Zpracováno podle knihy José Carlos Bermejo: Vlídne příběhy

Oznámení

Setkání u náhrobku Vilušky v Sedlici

Požehnání obnoveného náhrobku a modlitba za Vilušku Gabrissovou bude **v pondělí 1. dubna** po mši svaté (cca v 10.30) na hřbitově v Sedlici.

Výročí položení základního kamene kostela v Sedlici

Dne 21. dubna 1744 byl položen základní kámen vrcholně barokní přestavby kostela sv. Jakuba Staršího v Sedlici. Při příležitosti 280. výročí této události bude sloužena **v neděli 21. dubna od 9.45** mše svatá za Antonii Josefu, hraběnku Černínovou z Chudenic, rozenou z Küenburgu, donátorku, R. D. Jana Felixe Procházku, faráře, a Václava Antonína Jermáře, stavitele sedlického kostela.

Před mší svatou bude pobožnost u epitafu R. D. Jana Felixe Procházky v předšní kostela. Tamtéž bude výstavka souvisejících písemných a obrazových dokumentů.

Modlitební setkání

Mezifarní modlitební setkání v rámci Roku modlitby bude v neděli **28. dubna od 16 hodin**. Tentokrát se sejdeme **ve velké klubovně v prvním patře Komunitního centra aktivního života** v Blatné (Nádražní 661). Po úvodní modlitbě si přečteme evangelium a zamyšlení. Také si vyměníme osobní zkušenosti z prožívání postní doby a prvních velikonočních týdnů.

Požehnání křížků v Zahorčicích

Dne 25. května budou požehnány tři renovované křížky (Na Skuhrovci, u kapličky a u Švehlových sadů) a proběhne vzpomínkový akt v bývalých Švehlových sadech. **Ve 14.00 procesí** ke křížkům od božích muk sv. Mikuláše mezi Lnářemi a Zahorčicemi. Obřad požehnání vykoná R. D. JCLic. Rudolf Maria Hušek, administrátor farnosti Blatná. **Od 15.00 vzpomínkový akt** v bývalých Švehlových sadech.

Pěší pouť na Svatou Horu - 7. ročník

Letošní pěší pouť proběhne ve dnech 24.-25. července (středa a čtvrtek). Bližší informace budou v dubnu v přihlášce u tiskovin v kostelech. Přihlásit se je možné do 22. června.

Svatý týden

Zelený čtvrtek

Setkání na připomenutí poslední Ježíšovy večeře s modlitbou, přípitkem a malým občerstvením po mši svaté na faře v Blatné. Všichni jsou srdečně zváni.

Velký pátek

Křížová cesta **v 6 hodin ráno v Radomyšlí** od kostela sv. Martina ke kostelu sv. Jana Křtitele.

Modlitba křížové cesty **s dětmi ve 14.30 hodin v kostele v Blatné**. Děti si mohou přinést řehtačky.

Žehnání velikonočních pokrmů

Na Boží hod velikonoční 31. března si můžete do kostela na mši svatou s sebou přinést pokrmy připravené na oslavu Kristova vzkříšení, tj. mazance a jiné pečivo, vajíčka, nádivky, uzenyiny apod. Po kázání budou požehnány a svěcenou vodou pokropeny.

Změna času

V neděli 31. března dochází ke změně času ze standardního zimního na letní čas. Hodiny v neděli posunete o hodinu dopředu z 2.00 na 3.00.

Po dobu platnosti letního času, tj. od neděle 31. 3. 2024, bude mše svatá ve Lnářích a v Kadově v 18.00, v Kocelovicích a v Bezděkově v 17.00.

Velikonoční bohoslužby

	Blatná	Sedlice	Záboří	Černívsko
28. 3. Zelený čtvrtek	19.00	17.30		
29. 3. Velký pátek	19.00	17.30		
30. 3. Bílá sobota	20.30	18.00		
31. 3. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	08.15	09.45	11.30	15.00
1. 4. Velikonoční pondělí	08.15	09.45		

Vydává pro vnitřní potřebu: Římskokatolická farnost Blatná, Na Příkopech 1, 388 01 Blatná.

blatna.farnost.cz sedlice.farnost.cz Uzávěrka příštího čísla bude v úterý 11. června.

Příspěvky zasílejte mailem na adresu: farni-zpravodaj@seznam.cz nebo poštou na adresu farnosti, můžete nám i zavolat - 731 402 142. Náklady na vytištění tohoto čísla jsou 20 Kč.